

Naše generace dozrála: ztotožňuje lunu s elektrickou zárovkou, lásku s postelí, poezii s portmonkou. Kvality měří mírou úspěchů a života dobývá pucováním klik. Mnozí zestárli, sešli, a čas změnil nepatrná a mikroskopická znaménka duševní chudoby ve veliké vředy bídy. Jiní učinili zadost své zbabělosti. Povznesli svou ubohost, aby beztravně mohli být považováni za podřadné darmošlapy. Kdesi za větrem, v ústraní těší se jidášským penízem. Směšnost jejich života tkví v tom, že jejich skutečná hodnota nedosahuje jejich pověsti. Někdy zrcadlí ještě zdání pohybu jako stíny na rybníce. Pomlouvají se potají a navzájem, aniž ztrácejí k sobě úctu. Přestože shledávají svět velmi idylickým, vytvářejí vcelku útvar mnohem složitější, než by se dalo předpokládat, neboť čím jsou prodejnější, tím větší porozumění pro kýč jeví, nebo lépe řečeno, čím jsou k sobě shovívavější, tím více kýčů vytvářejí. Mají výborný postřeh. Generace sní o koupací vaně. Pro skutečného básníka není dnes jiného místa než na pranýři.

Naše generace mluvila mnoho o dobrodružstvích a výstřednostech, vpravdě nebylo však stáda pokojnějšího. Domnívala se, že obsáhla celý svět, nedovedla však zjistit ani svůj objem. Její dráha byla spjata již od počátku se zánikem cizích radostí, na nichž se pásala. Každému pokusu o rozšíření obzoru padl za obět jeden beránek. Mnohým z nich staví již

národ pomníky. Jsou zpodobeni vsedě a jejich mládí dostává patinu.

Je zajisté prospěšnějším milovat iluze, protože není možno do nich vniknout, než věřit v ně, protože v nich žijeme. Zdá se, že ještě dlouho budeme pohrdat cizím mládím, které se bude proplétat odcházejícími a přicházejícími skupinkami, aby za všeobecného vývoje a pokroku kráčelo tiše nazpět, aby tak udržovalo věčnou rovnováhu žití. Každá generace má být vyhnána zbraní, jakou zaslouží. Zdá se, že naše generace nezaslouží řeznické širočiny, ani rapíru, ale spíše špetku strychninu.

Dnešní člověk aneb jeho zkratka nebo náznak upadá v omyl, neboť se chce činem přesvědčit o křehkosti růží, jichž obraz skrývá v podvědomí, které je v neustálém pohybu, ježž nemůže sledovat žádné oko, a proto nemůže mít nikdo o růžích pravděpodobnou představu. Bude to vždycky jen růže, která bude vyvolávat hrůzu. I kdyby jediný stroj zastal v budoucnosti statisíce lidských rukou, přece ho nakonec člověk rozdrtí, neboť jeho ruce nebudou mít ničeho jiného na práci.

Budoucnost poezie neleží v chytrosti, s jakou postupují generace. Žádná generace neměla více potišťného papíru, více kadidla, parazitů, šašků, narcisů, štěstí a elberfeldských koní než naše, a přece žádná generace neměla méně básníků. Chytrost vymstila se na ní samé. Každý blbec, který se narodil v jisté době, pokládá se za jejího příslušníka.

Je třeba učinit konec pověře o generaci, aby se blbci, kteří si v ní připravili útulné bydlo, nerušenost a klid, mohli radovat po období konfetů také z požitků duchovních, to je ze své neviditelnosti. A aby se ti, kdož se prostituují, alespoň jednou a naposled mohli ještě zardít.

Sedět na dvou židlích je takovou nestydatostí, jako chovat tajné přání ležet ve dvou hrobech.

Naše generace se rozpadává. Několik básníků žije stále svým způsobem. Země je jim těžkou a dálka lehkou. Nebo naopak.